oruga Suure-Kambja mõisa all ja suubub Reola orgu Nuti küla kohal. See org, nimetatud ülalpool S.-Kambja ms Lubjaoruks, ei kuulu eespool-kirjeldatud ürgorustikku ja on tekkinud hiljemal ajal temas voolavate vete uuristusel.

Üle minnes kihelkonna lõuna- ja edelapoolsele alale leiame siit hoopis suuremat rikkust ja vahelduvust pinnavormides. Põhja pool, Vana-Prangli ümbruses, esinevad alguses veel laiemad launõlvalisemad kõrgendikud. Silmapaistvam neist kõrgendikest on küll umbes 2 km pikkune Kimmu-Marguse künnis (abs. k. 91.6 m), mis ulatub Konsa veskist Tapu taluni põhja-lõuna sihis. Idas langeb ta järsemalt (kaldenurgad 7—8°) Konsa orgu, läänes madaldub ta Tapu ja Raendiku soisse, millest ümm. 20 m kõrgemale tõuseb.

Lõuna poole muutub pinna reljeef keerulisemaks. Siin valitseb pinnavormi-rikas kinkmaastik, mis jätkub edasi lõunas ja edelas, Kanepi (Kükapalu ja Kähripalu mäed) ja Otepää kihelkonnas. Ühtlasi kerkib ka maapinna absoluutne kõrgus.

Vana-Prangli mõisast umbes 1 km lääne poole, Savikoja talu juures, on absoluutne kõrgus 118.8 m:t, ent vähe lõuna poole, Heinjärve talu läheduses, juba 127.8 m. Siit veel umb. 1 km lõunasse, Savi talu juures, 150.0 m ja Peetsu mägi Pirmaku järve läheduses koguni 157.2 m (kõrgus üle järve pinna 25.5 m). Viimase kõrgusega saavutub siin suurim absoluutne kõrgus, sest lõunasse algab jälle madaldumine, olgugi alguses õige veidi, ainult 3—4 m. Vana-Prangli - Veskimõisa maantee lõikab sest kõrgeimast alast läbi. Lääne poole läheb kõrgenemine edasi ja kihelkonna lõunasopis saavutub üldse suurim absoluutne kõrgus 204.5 m. Kõrgendikkude asendis ja rühmituses pole märgata mingit korrapärasust, need esinevad segamini paisatuna üksteise kõrval ja peal, mitmesuguses suuruses ja kõrguses, nii kui nad olid taganeva mannerjää serval selle sulamisel vabanevast moreenmaterjalist kokku kuhjunud. Pärast-jääaegne voolava vee uuristus on jõudnud teha ainult vähest ümbermoodustamis-tööd. Kõrgendikkude hulgas esinevad valitsevate vormidena kuplid ja kühmad, eraldatud üksteisest mitmekujuliste sulglohkudega: liudadega, moldidega jne. Viimastes asuvad enamasti kas soised luhad, või väike järveke, või looklev oja, mis pole jõudnud veel iseseisvat orgu uuristada, vaid otsib omale teed kinkudevaheliste lohkude põhjal. Kuplid ja kühmad on enamasti ümmarguse või pisut pikliku põhijoonega, $^1/_4$—$^1/_2$ km läbi mõõta ja 6—10 m suhtelise kõrgusega. Kaldenurgad on kõigil külgedel enam-vähem ühtlased ja kõiguvad 5° ning 20° vahel. Kõrgendikke nimetatakse enamasti nende lähedal olevate talude järele.

Kihelkonna absoluutne kõrgus suureneb, nagu juba nimetatud, põhjast lõuna poole, ja kõrguste vahe on võrdlemisi suur — 30—205 m. Kõige madalamad kohad on kihelkonna põhjapiiril, Emajõe ääres oleval Aardla sool — 30 m, ja kõrgeim koht kihelkonna lõunapiiril — Valgjärve lähedal asuva kõrgendiku lagi — 205 m. Kuna kihelkonna põhjapoolsema, madalama ja tasasema osa kõrgus ei tõuse keskmiselt üle 85 m (välja arvatud üksikud kõrgemad kingud, nagu Haaslava Vooremägi 123 m, Kuuste mäed 108 m, Köstrimäed